

Arrest

nr. 37 465 van 25 januari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 oktober 2009 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en van het daarin opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 15 april 2008 een asielaanvraag in.

1.2. Op 25 juni 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing van 25 juni 2008 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Op 26 februari 2009 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing van de Commissaris-generaal van 25 juni 2008, bij arrest nr. 23 858.

1.3. Op 31 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Tegen voormelde beslissing van 31 maart 2009 dient verzoeker een beroep in bij de Raad. Deze verwerpt het beroep op 30 oktober 2009 bij arrest nr. 33 506.

1.4. Op 6 april 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.5. Op 15 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quater). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad. Deze verwerpt het beroep op 30 oktober 2009 bij arrest nr. 33 507.

1.6. Op 4 juni 2009 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

1.7. Op 17 juni 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quater). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad. Deze verwerpt het beroep op 30 oktober 2009 bij arrest nr. 33 509.

1.8. Op 23 juni 2009 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in.

1.9. Op 30 juli neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quater).

1.10. Op 5 augustus 2009 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag in.

1.11. Op 2 september 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quater).

1.12. Op 8 september 2009 dient verzoeker een zesde asielaanvraag in.

1.13. Op 14 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quater). Dit is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon (...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 08.09.2009(2)

Overwegende dat betrokkene op 15.04.2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 03.03.2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 06.04.2009 een tweede asielaanvraag indiende die op 15.04.2009 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 04.06.2009 een derde asielaanvraag indiende die op 17.06.2009 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 23.06.2009 een vierde asielaanvraag indiende die op 30.07.2009 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 05.08.2009 een vijfde asielaanvraag indiende die op 02.09.2009 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 08.09.2009 een zesde asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene expliciet verklaart geen nieuwe elementen te hebben. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de situatie in Afghanistan nog verergert maar dat betrokkene met deze verklaring niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek kan aantonen.

Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.”

1.14. Op 20 oktober 2009 dient verzoeker een zevende asielaanvraag in. Op 22 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten(bijlage 13 quater).

1.15. Op 28 oktober 2009 dient verzoeker een achtste asielaanvraag in. Op 18 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quater).

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekende partij heeft op 12 november 2009 een verzoekschrift ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 oktober 2009 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en heeft op 12 november 2009 eveneens een verzoekschrift ingediend om de nietigverklaring te vorderen van dezelfde beslissing van 14 oktober 2009 met betrekking tot de bevelscomponent. Aangezien beide verzoekschriften dezelfde beslissing tot voorwerp hebben, nagenoeg dezelfde inhoud hebben en van de hand van dezelfde raadsman zijn, acht de Raad het aangewezen om in het kader van de goede rechtsbedeling, de beide verzoekschriften samen te voegen en samen te behandelen. Dezelfde vaststelling geldt voor de respectievelijk op 1 december en 9 december 2009 ingediende repliekmemoires.

2.2. De Raad merkt op dat de verwerende partij één nota met opmerkingen heeft ingediend waarin de opwerpingen van verzoeker aangaande beide componenten van de bestreden beslissing, namelijk de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag en het bevel om het grondgebied te verlaten, besproken worden. Voor zover verzoeker met zijn warrig betoog weergegeven onder punt 3.3. op “*impliciete wijze*” een schending van de rechten van verdediging beoogt op te werpen ziet de Raad niet in in welke mate verzoeker enig nadeel zou ondervinden van het gegeven dat de verwerende partij één nota met opmerkingen indient waarin voormelde componenten besproken worden.

2.3. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand kan toekennen. Het verzoek van de verzoekende partij daartoe en haar vraag om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij worden om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. In wat als een enig middel beschouwd kan worden werpt verzoeker een schending op van de artikelen 51/8, eerste lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Verzoeker stelt ook dat er sprake is van een “*kennelijke verkeerde interpretatie*” en van “*machtsoverschrijding*”.

3.2. - Verzoeker betoogt, in zijn verzoekschrift “*tot nietigverklaring van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 14 oktober 2009*” als volgt:

Artikel 51/8, al. 1 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt:

(...)

Niettegenstaande de toelichting hierboven geciteerd besloot verwerende partij dat: "De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

Uit de geciteerde tekst van de bestreden beslissing is het nochtans duidelijk dat dat het nieuwe element van deze asielaanvraag steunt op de verklaring van een "réfugié sur place" te zijn geworden: verzoekende partij is niet teruggekeerd en verwijst naar het alomvattende intern gewapend conflict dat zoals de media overvloedig meldden het hele land van herkomst van verzoekende partij beslaat en zelfs is overgeslagen naar de buurlanden (zie stuk nr. 2 van verzoekende partij) Burgers worden hierbij niet gespaard. Met stuk nr. 3 toont verzoekende partij aan dat volkomen in tegenstelling met wat verwerende partij wil doen geloven en het gewapende interne conflict waaraan verzoekende partij blootstaat een voldoende grond is om de subsidiaire bescherming te verkrijgen. Dit stuk betreft een analoge situatie van intern gewapend conflict in Irak waaraan een Irakees kandidaat-vluchteling blootstaat en daarom de subsidiaire bescherming verkrijgt. Er is geen objectief onderscheid die een verschillende behandeling in hoofde van verzoekende partij kan verantwoorden. Het onderzoek naar een intern vluchtalternatief behoort tot de exclusieve bevoegdheid van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen. Het inhoudelijke onderzoek van de (impliciete) verklaring van "réfugié sur place" te zijn geworden als nieuw element evenals het toekennen van de subsidiaire bescherming behoren evenmin tot de bevoegdheid van verwerende partij die redelijkerwijze enkel had kunnen besluiten het dossier te moeten overmaken aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen. Door feitelijk vast te stellen dat verzoekende partij de (impliciete) verklaring heeft afgelegd 'réfugié sur place' te zijn geworden op grond van feiten die onmogelijk eerder door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen konden worden beoordeeld en deze verklaring zelf foutief beoordelen (verwerende partij besluit immers dat de gewijzigde situatie in het land van herkomst zoals beschreven geen nieuw element uitmaakt dat er wat verzoekende partij betreft "ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980") heeft verwerende partij de wet geschonden en zich aan machtsoverschrijding bezondigd. De conclusie van verwerende partij is contradictoir met de eigen feitelijke vaststellingen en houdt een kennelijke foutieve gevolgtrekking op wettelijk vlak in. Verwerende partij dient zich bij de controle van nieuwe elementen te beperken tot een onderzoek naar de datum van een stuk om na te gaan of het eerder had kunnen worden verkregen (R.v.St. nr. 66.272 van 15 mei 1999) en niet tot de feitelijke beoordeling van die nieuwe elementen mag overgaan zodat verwerende partij haar macht heeft overschreden (R.v.St. 67.715 van 21 augustus 1997; nr. 78.925 van 23 februari 1999; nr. 97.954 van 25 juli 2001). En zodat verwerende partij door deze inoverwegingname zich niet meer kan beroepen op artikel 51/8, al. 1 van de Wet van 15 december 1980 (R.v.St. 99.358 van 2 oktober 2001; nr. 148.044 van 8 augustus 2008). Bovendien heeft verwerende partij de actuele omstandigheden in Afghanistan kennelijk in overweging genomen (zij schrijft herhaaldelijk "Overwegende dat") en de Raad van State oordeelt hierover dat: "qu'en appréciant les éléments nouveau au regards des critères de la Convention de Genève ou en les jugeant non crédibles, la partie adverse a pris ces éléments en considération, qu'elle ne pouvait plus, à l'issue de cet examen, faire application de l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980, mais devait statuer sur les demandes d'asile en vertu de l'article 52 de la loi précitée" (R.v.St. 11 juli 2000, arrest 88870; in diezelfde zin; R.v.St. 25 april 2001, arrest nr. 94946; R.v.St. 21 augustus 1995, arrest 54811; <http://www.raadvst-consetat.be>).

Doordat de beslissing tot niet-inoverwegingname met schending van de wet werd genomen kon ook geen beroep gedaan worden op artikel 71/5 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wettelijk genomen worden.

Schending van de wet.

3.3. Toelichting. De motivering moet afdoende en draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen (R.v.St., COOLS, nr. 42 143 van 3 maart 1993; BULENS, nr. 43 596 van 30 juni 1993; FLAMAND, nr. 43782 van 12 juli 1993; KEIRSEBILCK, nr. 51142 van 16 januari 1995; JAKES, nr. 51576 van 8 februari 1995; VAN HOORNEWEDER, nr. 52975 van 18 april 1995; BREUGELMANS, nr. 72835 van 30 maart 1998; (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr.749).

Draagkrachtig betekent dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is

(...) Verzoeker houdt zich het recht voor om met toepassing van artikel 39 76. al. 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot op de datum van de zitting voor uw Raad bijkomende stukken neer te leggen."

- Verzoeker betoogt, in zijn verzoekschrift "tot nietigverklaring van (...) de beslissing van het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 oktober 2009" als volgt:

"(...) Artikel 71/5 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt:

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid, van de wet, beslist de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, weigert hij de vreemdeling de binnenkomst in het Rijk of geeft hij hem het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde worden door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quater betekend.

Indien niet aan de voorwaarden van artikel 51/8, al. 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is voldaan kan artikel 71/5 van het K.B. van 8 oktober 1981 geen toepassing vinden.

Naast de verwijzing naar de rechtsgrond waarop de beslissing steunt is er geen uitdrukkelijke motivering in de bestreden beslissing die de bestreden beslissing rechtvaardigd. (...) "

3.3. In zijn repliekmemoires volhardt verzoeker in zijn enig middel en voegt hij het volgende toe:

"Verzoekende partij volhardt in zijn gedinginleidende verzoekschrift dat hier integraal als herhaald dient te worden beschouwd. Hij wenst in antwoord op de nota met opmerkingen van verwerende partij het volgende er aan toe te voegen.

Verwerende partij herhaalt het middel van verzoekende partij uit zijn verzoekschrift tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl de bestreden beslissing de weigering tot inoverwegingname is (zoals trouwens toegegeven door verwerende partij in zijn nota met opmerkingen) Het bevel om het grondgebied te verlaten is een onderscheiden beslissing met een andere rechtsgrond die in een ander verzoekschrift tot nietigverklaring wordt bestreden. Voorzover verwerende partij de bestreden beslissing beoogt gelden de volgende opmerkingen.

Verwerende partij argumenteert dat aan de formele motiveringsplicht is voldaan.

Dit is nieter zake omdat verzoekende partij argumenteerde dat niet aan de materiële motiveringsplicht is voldaan de bestreden beslissing is niet "afdoende" gemotiveerd.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan niet correct worden toegepast omdat verwerende partij verkeerdelijk oordeelt dat een identieke asielaanvraag werd ingediend. De wijzigingen in de toestand in het land van herkomst van verzoekende partij na de laatste beoordeling ten gronde van zijn asielaanvraag zijn chronologisch alleen al ontegensprekelijk nieuwe elementen. De verklaring "réfugié sur place" te zijn geworden heeft geen betrekking op de periode voor die laatste beoordeling. Bij de beoordeling van deze nieuwe elementen (gewijzigde toestand "réfugié sur place") heeft verwerende partij zijn macht overschreden nu door verschillende beslissingen van het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vaststaat dat de beoordeling van het geïdentificeerd "intern gewapend conflict" in het land van herkomst van verzoekende partij volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen (onder andere aan personen uit dezelfde streek als verzoekende partij)(zie stukken nrs. 4 en 5).

Verwerende partij schendt de wet en overschrijdt haar macht. De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

en

"Verzoekende partij verwijst naar zijn gedinginleidend verzoekschrift dat hier als integraal herhaald dient te worden beschouwd en wenst het volgende toe te voegen. Verzoekende partij ontving de nota van verwerende partij effectief op 25 november 2009.

Verwerende partij ontving het formulier 13quater houdende twee onderscheiden beslissingen genomen op twee onderscheiden rechtsgronden te weten de beslissing tot niet in overwegingname en het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van verwerende partij. Voor elke beslissing diende verzoekende partij een verschillend verzoekschrift tot nietigverklaring in.

De nota met opmerkingen van verwerende partij van 19 november 2009 herneemt enkel het middel uit het verzoekschrift tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten en antwoord hiermee duidelijk niet op het verzoekschrift tot nietigverklaring van de bestreden beslissing. En slaat dus enkel op de bestreden beslissing. Zij argumenteert dat verzoekende partij geen bewijs levert van haar argumentatie.

Volledigheidshalve voegt verzoekende partij nog twee stukken toe tot verder bewijs van haar uiteenzetting in het gedinginleidende verzoekschrift. Het betreffen een beslissing van verwerende partij van 26 september 2009 waaruit blijkt dat zij zonder rechtvaardiging een andere kandidaat vluchteling in dezelfde omstandigheden als verzoekende partij anders behandelt en een opvolgende beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen van 19 augustus 2009 waaruit duidelijk blijkt dat door dit commissariaat generaal het intern gewapend conflict als ernstig en reëel risico waaraan verzoekende partij blootstaat, bewezen wordt geacht."

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden, wat verzoeker ook expliciet bevestigt in zijn repliekmemoire van 1 december 2009.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.5. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°; 4° en 5°; § 3, 3° en § 4, 3°; of 57/10.

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld."

3.6. De Raad merkt op dat de bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris toekent, louter beperkt is tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De

nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

3.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

* In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.

* In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen. Het kan niet worden ingezien waarom de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing zou dienen te motiveren in het licht van het Vluchtelingenverdrag.

3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn zesde asielaanvraag van 8 september 2009 geen stukken neerlegde. Op de vraag welke de nieuwe elementen zijn die hij aanbrengt bij zijn aanvraag stelt hij bij zijn gehoor door de gemachtigde van de staatssecretaris het volgende:

"Ik heb geen nieuwe elementen, maar ik weet dat mijn probleem nog steeds aanwezig is in Afghanistan. Bovendien zwellen alle problemen aan in Afghanistan, daarom kan ik niet terugkeren.

Hebt u nog contact met familie, kennissen in Afghanistan?

Soms wel, maar het mobiele netwerk werkt niet goed in deze regio.

Vertellen zij u dan iets meer over uw problemen ginder?

Mijn familie vertelde me dat de situatie nog erger is dan voordien. Niemand kan documenten ontvangen van de regering. Die personen zouden door de Taliban vermoord worden.

Hebt u verder nog iets toe te voegen?

Neen."

3.9. Op grond van de in punt 3.8. bedoelde verklaringen komt de Raad tot de vaststelling dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing op een deugdelijke en pertinente gemotiveerde wijze geantwoord heeft op de door verzoeker aangehaalde elementen. Uit het gestelde in punt 3.8. volgt dat de stelling van verzoeker dat hij zijn asielaanvraag baseerde op het feit dat hij verklaarde *"réfugié sur place"* te zijn geworden en *"verwijst naar het alomvattende intern gewapend conflict dat zoals de media overvloedig meldde het hele land van herkomst van verzoekende partij beslaat en zelfs is overgeslagen naar de buurlanden"* feitelijke grondslag mist. Verzoeker maakte hiervan immers geen gewag tijdens zijn asielinterview. Van de gemachtigde van de staatssecretaris kan niet verwacht worden dat hij gaat rekening houden met wat een asielzoeker op *"impliciete wijze"* wenst aan te brengen. Het komt een asielzoeker toe om op een duidelijke en expliciete wijze uiteen te zetten welke nieuwe elementen hij wenst voor te leggen. Verzoekers beweringen dat de bestreden beslissing ertoe strekt *"feitelijk vast te stellen dat verzoekende partij de (impliciete) verklaring heeft afgelegd "réfugié sur place" te zijn geworden"* en dat de *"verwerende partij besluit immers dat de gewijzigde situatie in het land van herkomst zoals beschreven geen nieuw element uitmaakt (...)"* mist eveneens feitelijke grondslag want dit kan niet in de bestreden beslissing gelezen worden, zelfs niet op impliciete wijze. Verzoeker kan op basis van zijn vaststellingen die feitelijke grondslag missen derhalve niet besluiten dat de *"conclusie van de verwerende partij contradictoir is met de eigen feitelijke vaststellingen en (...) een kennelijke foutieve gevolgtrekking op wettelijk vlak in(houdt)."* Verzoeker kan verder niet dienstig verwijzen naar stukken die hij voegt bij zijn verzoekschrift maar die hij niet heeft voorgelegd aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris. Deze kan niet verweten worden geen rekening te houden met stukken die niet ter kennis gebracht waren op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing trof. De Raad merkt bovendien op dat stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift van 12 november 2009

grotendeels betrekking heeft op de situatie in Pakistan, daar waar verzoeker beweert afkomstig te zijn van Afghanistan.

3.10. Met zijn betoog inzake een *“(impliciete) verklaring”* van *“réfugié sur place”* gaat verzoeker er voorts totaal aan voorbij dat in de in punt 1.2. bedoelde beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geoordeeld werd : *“(…) Gezien uw afkomst uit Helmand bedrieglijk werd bevonden, kan ook aan uw asielmotieven, die zich immers afspelen in deze regio, geen geloof worden gehecht. Rekening houdend met het feit dat, ernstige twijfels dienen te worden geformuleerd betreffende uw recente verblijf in Afghanistan, kan u de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet evenmin worden toegekend. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen stelt u het Commissariaat-generaal immers in de onmogelijkheid om een duidelijk beeld te krijgen van uw profiel, uw verblijfplaatsen van de laatste jaren, uw eventuele verblijfsstatuut in derde landen of de redenen waarvoor u deze derde landen heeft verlaten. Ter staving van uw identiteit legde u uw taskara voor. Gezien het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen met betrekking tot uw (recente) verblijf in Afghanistan, kan aan dit document geen enkele waarde worden gehecht. Bovendien geeft de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie aan dat frauduleuze identiteitsdocumenten makkelijk verkrijgbaar zijn in Afghaanse steden of in Peshawar (informatie in het administratief dossier). (…)*” In het in punt 1.2. bedoelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd eerst aangaande verzoekers vrees voor vervolging vastgesteld dat: *“(…) Uit het geheel van bovenvermelde elementen die steun vinden in het administratieve dossier, niet op aanvaardbare wijze weerlegd door de verzoekende partij, kon de Commissaris-generaal aldus op redelijke en afdoende wijze met draagkrachtige motieven en verwijzend naar de juiste rechtsgrond, besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde herkomst en recent verblijf in Afghanistan en bijgevolg tevens van zijn asielrelaas zodat de voorgewende vrees voor vervolging niet aannemelijk is.”* Vervolgens werd op het vlak van de subsidiaire bescherming het volgende gesteld: *“(…) De Raad stelt vast dat verzoeker zich beroept op dezelfde feiten als deze van zijn asielaanvraag. Aan verzoeker kan, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas (de door verzoeker ingeroepen asielmotieven werden niet geloofwaardig geacht aangezien zijn afkomst uit Helmand bedrieglijk werd bevonden) de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 §2 a) en b), van de voormelde wet van 15 december 1980 niet worden toegekend. Voor wat betreft het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet kan een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet de aanvrager enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan. Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend. In de bestreden beslissing kon bijgevolg op wettige wijze tot het niet-toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus worden besloten, doordat het voor het Commissariaat-generaal vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers verblijfplaatsen en verblijfssituatie de jaren voor zijn beweerde vertrek. De verzoekende partij diende haar concrete toestand aannemelijk te maken, maar slaagde er zelfs niet in haar recente herkomst aan te tonen.”* Gelet op de hierboven geciteerde vaststellingen en het gestelde in punt 3.8. besloot de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing terecht: *“Overwegende dat betrokkene verklaart dat de situatie in Afghanistan nog verergert maar dat betrokkene met deze verklaring niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek kan aantonen.”*

3.11. Waar verzoeker nog verwijst naar de stukken gevoegd bij zijn verzoekschriften en repliekmemoires stelt de Raad met betrekking tot stuk 3 vast dat dit betrekking heeft op een beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waar een kandidaat-vluchteling uit Irak de subsidiaire bescherming verkrijgt. Verzoeker die beweert afkomstig te zijn van Afghanistan kan er derhalve niet op dienstige wijze naar kan verwijzen. Stuk 4 gevoegd bij de repliekmemoires heeft betrekking op het noteren van een asielaanvraag van een Afghaan (bijlage 26). De Raad ziet niet in op welke wijze dit nuttig kan zijn ter ondersteuning van verzoekers betoog. Stuk 5 gevoegd bij de repliekmemoires heeft betrekking op een beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan een kandidaat-vluchteling uit Afghanistan. Globaal kan gesteld worden dat verzoeker met de voormelde stukken niet aantoont dat zijn situatie, die gekenmerkt wordt door een zesde asielaanvraag waarbij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar aanleiding van de

eerste asielaanvraag de in punt 3.9. geciteerde overwegingen geuit hebben, analoog of commensurabel is met de situatie van de betrokkene in de bedoelde beslissing. Hiermee toont verzoeker evenmin aan dat het *“onderzoek naar een intern vluchtalternatief behoort tot de exclusieve bevoegdheid van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”*

3.12. Verzoeker kan verder niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot het beoordelen van *“de nieuwigheid”* van de elementen die verzoeker bij zijn zesde asielaanvraag aanbrengt en dat er sprake is van machtsoverschrijding omdat in casu de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris hiertoe niet beperkt bleef. Opdat er sprake zou zijn van ‘nieuwe gegevens’ in de zin van de wet, is vereist dat deze gegevens niet alleen ‘nieuw’ zijn in de zin dat ze nog niet eerder werden aangebracht, maar tevens betrekking hebben op het bestaan van ernstige aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft niet louter betrekking op de bewijsmiddelen, maar ook op de inhoud van de aangebrachte gegevens (RvS 19 april 2006, nr. 157 660). In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, is de verwerende partij in de bestreden beslissing voorts niet overgegaan tot een feitelijke beoordeling van de elementen die verzoeker heeft aangebracht. Zij heeft bij het beoordelen van de zesde asielaanvraag rekening gehouden met de beslissingen die eerder gevallen zijn in verzoekers asielprocedure en terecht geoordeeld dat *“Overwegende dat betrokkene verklaart dat de situatie in Afghanistan nog verergert maar dat betrokkene met deze verklaring niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek kan aantonen.”* (cfr. punt 3.9.).

3.13. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt voorts dat de verwerende partij *“de actuele omstandigheden in Afghanistan kennelijk in overweging (heeft) genomen”*. Het is niet omdat de verwerende partij gebruik maakt van de woordkeuze *“overwegende dat”* aan het begin van elke zin in de bestreden beslissing, dat hieruit zonder meer kan worden besloten dat de verwerende partij de aangebrachte gegevens ten gronde heeft beoordeeld en aldus een toepassing zou hebben gemaakt die haar bevoegdheid zoals omschreven in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet overschrijdt.

3.14. Concluderend kan gesteld worden dat verzoeker met zijn betoog aangeeft niet akkoord te gaan met het standpunt van het bestuur en van oordeel is dat zijn asielaanvraag door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen diende onderzocht te worden, doch hij maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat verweerder op onwettige of kennelijk onredelijke wijze of via een *“kennelijk verkeerde interpretatie”* heeft besloten dat verzoeker in het kader van zijn zesde asielverzoek geen nieuwe gegevens naar voor heeft gebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.15. Waar verzoeker een schending opwerpt van artikel 71/5 van het Vreemdelingenbesluit beperkt hij zijn betoog tot het stellen dat indien er niet aan de voorwaarden voldaan is van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, de gemachtigde van de staatssecretaris artikel 71/5 van het Vreemdelingenbesluit niet kan toepassen. Uit het hierboven gestelde blijkt dat een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet aangetoond werd. Bijgevolg slaagt verzoeker, zoals verwerende partij terecht opmerkt in haar nota met opmerkingen, er niet in een schending van artikel 71/5 van het Vreemdelingenbesluit aan te tonen dat als volgt luidt:

“Wanneer de minister, of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid, van de wet, beslist de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, weigert hij de vreemdeling de binnenkomst in het Rijk of geeft hij hem het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen van de minister of diens gevolmachtigde worden door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quater betekend.”

Waar verzoeker nog opmerkt dat er naast de verwijzing naar de rechtsgrond geen uitdrukkelijke motivering in de bestreden beslissing te bespeuren valt, dient de Raad op te merken dat de verwijzing naar artikel 71/5 van het Vreemdelingenbesluit voor het treffen van een bevel om het grondgebied te

verlaten na de gemotiveerde beslissing dat verzoekers asielaanvraag niet in overweging wordt genomen, te dezen in het licht van de formele motiveringsplicht volstaat, gelet op de hierboven geciteerde inhoud ervan (cfr. Rvs, 26 juni 2003, nr.121.059). De Raad herinnert eraan dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen. Door de verwijzing naar artikel 71/5 van het Vreemdelingenbesluit kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat hij niet weet waarom er een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen wordt. Verzoeker toont alleszins niet aan dat hij nog gerechtigd is in het Rijk te verblijven. Verzoeker toont niet aan dat hij een nadeel ondervonden heeft van het feit dat de bestreden beslissing enkel een rechtsgrond vermeldt voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve kan dit geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Dienvolgens is het enig middel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig januari tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA